

Τό ξέρω πῶς δέν ζέρεις ἀν κι' ἡ παλῆρας ρεγγίνικ
κυκλοφοροῦν ἀκόμη, κι' ἡ σφάντζικας ἐκείναι.
Τό ξέρω πῶς δέν δίνεις λεφτό γιά τὰ λεφτά...
Π. — Ἀφοῦ λοιπόν τό ζέρεις γιατί τὰ λές αὐτά;

Λάτρης Μουσῶν νά μένω τό ροϊκικό μου γράφει,
καί πῶς μπορῶ νά νοιώσω, καί πῶς μπορῶ νά κρίνω
πῶς τό χαρτί τιμᾶται καθῶς καί τό χρυσάφι,
ἐπότεν μήτε τοῦτο δέν ἔγω, μήτ' ἐκείνος;

Φ. — Ξέρω καί σὺ πῶς συμπαθεῖς πολύ τοὺς φημοζήτας,
καί πῶς δέν καταδέχεσαι νά ψάλλῃ Τραπεζίτας,
μὰ σήμερα τραγουδᾷς με μουσικὴν ὄργανου
διάδοχον ἀντάξιον τοῦ Στρέιτ τοῦ Στεράνου.

Π. — Ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται καί τοῦτο, χλεμπονάρη...
τό θέμμα τέτοιου ποιητοῦ τὴν λύρα νά μὴ πάρῃ,
μὰ σ' τὴν πεζὴν Διοίκησιν ν' ἀρῆθ' τῆς Ἐθνικῆς,
κι' ἀντὶ μ' ἐξάρσεις νά πεθῇ καί με ρυθμούς καί μέλη,
τὴν ἄρσιν νά ραντάξεται τῆς ἀναγκαστικῆς
κι' ἰσοτιμίας τοῦ χαρτιοῦ καί τοῦ χρυσοῦ νά θέλῃ.

Γόνος τοιοῦτου ποιητοῦ πρὸς Τραπεζῶν χρυσοῦ
νά φέρεται θριαμβοῦς,
πεῦπρεπε σήμερα κι' αὐτός νά γράφῃ μολοσοῦς,
σπονδαίους, χωλιαζόμενους,
καί γλωσσολόγους μαλλιαροῦς ὀμνῶν καί κουρεμμένους
τὴν γλωσσολογίαν νά νοσῇ τοῦ γλωσσολογούτου γένους

Φ. — Ἐσὺ μὲ τέτοιαις μοσιχικαῖς νά χάνεσαι, ψωρίτη,
ὅμως ἐγὼ δοξολογῶ τοὺς θρόνους ἐρωμένους,
καί λέγω κατὰ Σολωμῶν γιά τὸν Βαλκαωρίτη:
ὁμορφος κόσμος ἠθικός κι' ἀλήθεια μολοζόμενος.

Ἄπεργία τραῖμ μεγάλη συγκινεῖ τὸν κόσμο πάλε.

Π. — Μὰ τεῖναι τούτοις ἡ θροναῖς καί τοῦτο το κακό;
μὴ πάλιν νέας στάσεις μετ' ὄρθας ξαφνικῶς;
μὴπως κανένα κούνημα γίνεται, κινριζάρη,
κι' ἔμεις οἱ κουτοπόνηδες δέν πάραμα χαρπαῖρι;

Φ. — Ἄκουσε φωνᾶς κι' ἀντάρα,
τόρα πέρτουμε καί συμπάρα,
μπάμ ἐδῶ καί μοῦμι ἐκεῖ.

Νέα, Περικλέτο, πάλι,
κι' ἀπεργία κάνουν πάλι
οἱ προχιοδρομικοί.

Γ' αὐτὸ γράβαλα μεγάλη
καί θυμὸς τοῦ Κρητικοῦ,
καί πεῖοῦρα καί καθέβλα
κι' ἐπελάσεις ἰππικιοῦ.

Ἐποὺς ἀπεργῶς πηγαίνουν καί βουλευταὶ πολλοὶ
καί τὰ καί τὰ καθέναν με γλύκα τοῦς μιλεῖ.

Λέει κι' ὁ Νεγρεπόντης, μὰ τίποτα δέν κάνει...
λέει κι' ὁ Λαγοπάτης, κι' ἐκείνος λόγια χάνει.

Κανένα τραῖμ δέν διλέπεις νά τρέξῃ μετ' ἐπὶ τὴν πόλι,
ἐπιτροπαῖς ποικιλίας πηγαίνουν ἐπὶ τὸν Μακρόλη,
φεύγουν, ξαναγυρίζουν, σκοπίζου τὸ μαλοῦ τοῦ,
κι' ὁ Ρέπουλης με τούταις τραβᾷ τὸν διάβολό τοῦ.

Τὰ τραῖμ τῆς Ἐταιρείας περιφουροῦν στρατόπεδα,
τῶν ἀπεργῶν ἀρξίζου γενναία γυναικόπαιδα,
παῦ' ἡ συγκοινωνία, νέγρα καὶ τῆς πρωτευούσης,
καί συμπάρα ἐπὶ τὴν ἀέρα κι' ἀναίμακτοι συγχροῦσαι.

Κατὰ σπαθίτων ἐξομοῖον γυναικῆς Ἑλληνίδος,
κι' ἐγὼ τῆς βέλεω φρικιῶν καί κἄν τὸν σταυρὸ μου...
μὴ φαίνονται, βρε Περικλῆ, πῶς σουφραῖτ' Ἀγγλίδες,
ποῦ δέρονε τοὺς Ἰπουργοῦς καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

Ἦταν ἀλήθεια τυχερὸς ὁ Στρατηγὸς ὁ ἄλλος
νέλλη σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ, ποῦ νέος πάλι σάλος
τὴν ἀρεμάνιον φυλὴν τὴν ἐξοθεῖ, τραλέῖ με,
πρὸς σύγχροσιν, πρὸς σύρραξιν, καί τρώπια πολέμου.

Π. — Μ' ἀρέσει ν' ἀπεργῶν τὰ τραῖμ... δέν ζέρεις πόσον χαίρῃ
ὅπταν δίγως ρόβο τραῖμ τό βημα περιφέρῃ.
Φ. — Κι' ἐγὼ νομιῶ, Περικλῆ, πῶς με τὰ τραῖμ ἐκεῖνα
ἔχασαν τὴν Ἀθήνα.

Π. — Ἀλήθεια λές... αἰθέρα πᾶς δέν βέλεπει γαλανὸ
καί κινριζέεις σὰν περὶ κανένα τραῖμ ἐμπρὸς σου...
Φ. — Σηκόνεις τό κεφάλι σου νά δῆς τὸν οὐρανὸ
καί βέλεπει μόνο σύμμαχοι ποῦ κἄνεις τό σταυρὸ σου.
Ἄφινω πᾶς, βρε Περικλῆ, τὰ τόσα κουδουνησικατά,
τὰς στάσεις, τὰ μαλλομάκατα, καί τὰ γαρημοτοκιομάκατα.

Π. — Χωρὶς τὰ τραῖμ ἀπόλασεις, γαλήνη καί μαγεῖα...
Φ. — Καί νά θυμῶνουν μερικοὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀπεργία,
ὅπου θαρροῦν ἀληθινὰ πολῦτιμο τὸν γρόνο,
πάει καλά, βρε Περικλῆ, κι' ἐγὼ τοὺς δικαιοῦ,
μὰ νὰ θυμῶνουν γι' αὐτὴν καί κἄτι κουνενέδες,
ποῦ ζημεροβραθάξονται μεσὰ στοὺς καρενέδες.

Π. — Ἀλήθεια λές... γι' αὐτοὺς κακὸ δέν γίνεται μεγάλο,
κι' αὐτοὶ μποροῦν ποδαρῆθῶν
ν' ἀργοθαδίζου καθ' ὅδον,
κι' ἀπὸ τὸν ἕνα καρενὲ νὰ πᾶν πεζοὶ ἐπὶ τὸν ἄλλο.
Ἐν τούτοις δὲ ἐλιψώμε πῶς ἴσως γίνῃ κι' ἄλλη,
καί δέξου θεὸ κατραπαχικαῖς ἀπάνω στὸ κεφάλι.

Καί καρποσεῖς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐτελέσθησαν εἰς Σύρον ἀρραβῶνες Βάρης Νιώτη,
διαλεκτικῆς ἀλήθεια νέας, ποῦ σὲ χάρις εἶναι πρώτη,
μὲ τὸν Ἰωάννην Δρακόν, παλληκαρὶ κλειστό,
ποῦ πολὺ σπανίως τόρα βρίσκεις κι' ἄλλα σὰν κι' αὐτό.
Κι' ὁ Ρωμῆος θεραῖς εὐχῆθῃ με θεὸ λόγια νέτα σκέτα,
νὰ τοῦ στείλουν σὲ λιγάκι καί τοῦ γαίου τὸ κουφέτα.

Ὁ Ρωμῆος, ἐπιτοιαμένως τὴν κατάστασιν ἴδων,
στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αἰζῶν πενηνταοκτῆ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπῆττα καί μ' ὄρθοντ' ἀνοικτό.